

РЕШЕНИЕ

№ 6030

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3058** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Образувано е по жалба на Агенция за контрол на просрочени задължения Е. /АКПЗ/ срещу решение № 42 по Протокол № 210 от 14.02.2020г на Съвета на Камарата на частните съдебни изпълнители с което е оставена без уважение молба вх. №0643/ 27.01.2020г на АКПЗ за регистрация като корпоративен клиент на Централния регистър на длъжниците /ЦРД/ .

Жалбоподателят твърди материална незаконосъобразност на оспорения отказ поради липса на мотиви. Моли да се отмени.Претендира разноски.

Ответникът Съвета на Камарата на частните съдебни изпълнители в придружително писмо и чрез процесуалния си представител оспорва допустимостта на жалбата, евентуално моли да се отхвърли като неоснователна.

СГП не взема становище.

Съдът, като прецени събраните по делото относими доказателства, доводите и възраженията на жалбоподателя и на ответната страна, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С молба вх. №0643/ 27.01.2020г АКПЗ е поискала да бъде регистрирана като корпоративен клиент на Централния регистър на длъжниците /ЦРД/.

На заседание на Съвета на Камарата на частните съдебни изпълнители проведено на 14.02.2020г молбата е оставена без уважение, поради това, че дружеството не попада в кръга лица, на които КЧСИ предоставя достъп до Регистъра.

На 21.02.2020 по електронен път АКПЗ е уведомена за приетото решение на

Съвета на Камарата на ЧСИ.

По допустимостта:

Според чл.21 от АПК Индивидуален административен акт е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Тоест, това са органите както на изпълнителната власт, така и орган на когото със специален закон са вменени публични функции. Камарата на ЧСИ е професионална организация с призната правосубектност на ЮЛ /чл.3 от ЗЧСИ/. Съветът на камарата е орган на Камарата на ЧСИ /чл.3 ал.3/, като председателят на Съвета на камарата представлява Камарата /чл.45 от ЗЧСИ/. В чл.59, ал.1 от ЗЧСИ е уредена компетентността на Съвета на Камарата между които в т. 8. (предишна т. 7 - ДВ, бр. 31 от 2007 г.) е да решава всички въпроси, които по закона и устава не са от компетентността на друг орган. Следователно, Съвета на Камарата на ЧСИ е колективен орган, администриращ системата на принудителното изпълнение като публична функция, макар и възложено на частни съдебни изпълнители, които по силата на законовата делегация от държавата по чл. 2, ал. 1 ЗЧСИ извършват принудителното изпълнение на частни притезания, тоест въпреки, че не са държавни органи, упражняват държавна власт по делегация. Ето защо, Съветът на КЧСИ е овластен да осъществява публични функции при изпълнение правомощията си по чл.59 от ЗЧСИ, поради което и актовете с които се произнася са административни актове по см. на чл.21 ал.1 от АПК.

Въпреки липсата на изрична законова разпоредба даваща право да се обжалват актовете на Съвета на Камарата на ЧСИ, то по арг. от чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон, и разпоредбата на чл.147 ал.1 от АПК в която е заложен този конституционен принцип, съдът намира, че за АКПЗ е налице правен интерес да оспорва процесния отказ, тъй като с него се засяга пряко и непосредствено правната му сфера. В подкрепа на горния извод е и предвидената в чл.53 ал.1 от ЗЧСИ възможност решенията на друг орган на Камарата на ЧСИ, а именно на Общото събрание да се обжалват пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от датата на вземане на решението. С оглед възложеното със закон упражняване на публично държавни функции, които Съвета на Камарата на ЧСИ има при решаване всички въпроси, които по закона и устава не са от компетентността на друг орган /чл.59 ,ал.1 т.8 от ЗЧСИ/, следва да се приеме, че отношенията му с АКПЗ по повод отказа да уважи молбата ѝ за регистрация като корпоративен клиент на ЦРД не са равнопоставени. Тези отношения се характеризират с елементи на власт и подчинение, поради което следва да се определят като административноправни и следователно издадения акт подлежи на съдебен контрол. В допълнение, цитираната в придружителното писмо на КЧСИ съдебна практика на л.5 от делото и в молбата от 20.10.2020г не е относима към конкретния казус, а към възникване на дисциплинарна отговорност на чси и контролът върху него, където е предвиден специален ред за обжалване решенията на дисциплинарната комисия (чл. 71, ал. 3 и чл. 73, ал. 1 от ЗЧСИ) пред Върховния касационен съд.

Предвид горното и с оглед разпоредбата на чл.140 АПК жалбата е допустима, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес против акт подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

По основателност:

С оспорения акт молбата вх. №0643/ 27.01.2020 на АКПЗ за регистрация като корпоративен клиент на Централния регистър на длъжниците /ЦРД/ е оставена без уважение. Посочено е единствено, че дружеството не попада в кръга лица, на които КЧСИ предоставя достъп до Регистъра. Безспорно и в съответствие с трайната съдебна практика, отделното излагане на мотиви е допустимо, като те трябва да се съдържат в съпътстващи издаването на акта документи и да са част от административната преписка, каквито обаче, в конкретният случай не се установиха. Обжалваното решение е издадено при наличие на порок по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, което е самостоятелно основание за отмяната му като незаконосъобразно. Макар и да е издадено в изискуемата писмена форма за валидност, обжалваният индивидуален административен акт не съдържа фактически и правни основания за издаването му. Ответникът се е задоволил бланкетно да посочи, че дружеството не попада в кръга лица, на които КЧСИ предоставя достъп до Регистъра. Не е ясно коя точно правна норма указва кръга от лицата на които КЧСИ предоставя достъп до Регистъра. Така формулираната констатация не представлява мотивиране на акта. Константна е съдебната практика, че липсата на мотиви на един административен акт, в който да са изложени ясно и разбираемо аргументите на административния орган да направи волеизявление с точно такова съдържание, е нарушение на императивното изискване на форма на акта и винаги е основание за отмяна на такъв акт като незаконосъобразен - поради порок по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК. Постановения отказ да регистрира АКПЗ като корпоративен клиент, без органът да направи валидна обосновка в решението, без такава да се съдържа и в административната преписка, е съществен процесуален пропуск, съставляващ отменително основание за оспорения административен акт. Съдът не може да замести волята на органа и вместо него да преценява условията, респ. липсата им за регистрация. Бланкетните мотиви се приравняват на липса на мотиви. В оспореното решение, не са посочени нито правните нито фактическите основания за издаването му, нито такива се съдържат в преписката.

Съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК, административният акт трябва да бъде мотивиран с посочване на фактическите и правни основания, за издаване на акта /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/. Мотивите следва да сочат какви фактически констатации е направил административният орган при издаването на акта и въз основа на какви доказателства. Изискването за мотивировка, изведена от конкретните доказателства, представлява една от гаранциите за законосъобразност на акта и за защита на правата на страните в административното производство. Излагането на мотиви в административния акт довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал или отказал да издаде административния акт от една страна, а от друга страна - улеснява контрола върху законосъобразността и правилността на акта, който се обжалва. Целта на съдебния контрол не е да замести, допълни или изведе предполагаемата воля на административния орган, а да провери правилността на съображенията му за издаване на акта. Съдебната проверка не е средство за саниране на административнопроизводствените нарушения, защото в противен случай задълженията на административния орган по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК

биха се възложили върху съда, което е недопустимо и извън пределите на служебното начало в съдебния-административен процес. Само мотивираните актове могат да издържат проверката за законосъобразност по реда на чл. 168 АПК, проверката на всички основания за оспорване на административния акт по чл. 146 АПК -липсата на компетентност, неспазване на установената форма на акта, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона.

По изложените съображения и при установената липса на мотиви, а оттам и при установена липса на ясно изразена воля на административния орган в оспореното решение , същото е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Относно разноските:

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер 50 лева – заплатена държавна такса. Няма основание за присъждане юриск. възнаграждение, така както е поискано, тъй като жалбоподателят не е бил представляван от юрисконсулт , а от адвокат, упълномощен с пълномощно на л.84 от делото. Няма доказателства и за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното , съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 42 по Протокол № 210 от 14.02.2020г на Съвета на Камарата на частните съдебни изпълнители с което е оставена без уважение молба вх. №0643/ 27.01.2020г на Агенция за контрол на просрочени задължения /АКПЗ/ за регистрация като корпоративен клиент на Централния регистър на длъжниците /ЦРД/ .

ОСЪЖДА Камарата на частните съдебни изпълнители да заплати на Агенция за контрол на просрочени задължения /АКПЗ/ сумата от 50 лв. разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: